

Peter og Vita. For dem er det ikke kun et arbejde at bestyre campingpladsen ved Kolding. Det er selve livet. Om en af døtrene fører arbejdet videre som fjerde generation er endnu uvist.

Vita og Peter driver lille campingplads i stor natur

Her bliver gæster til venner

■ Murværket buler noget ud på det stråtekte bindingsværkshus fra 1800-tallet. I den lille sø med åkander svømmer guldfisk dovent rundt, og træer, buske og blomster fra alverdens lande afgrænser de store græsarealer. Et par campister kommer gående i særdeles roligt tempo, og der er en blid vind over de mange hyggekedler.

– I skal med op og se ud over det hele, siger Vita og Peter Varming, som er 73 og 76 år. Langsomt begynder vi at gå opad, mens udsigten bliver bedre og bedre for hvert skridt.

Vi er på Skamling Camping ved Kolding, som ved sidste afstemning på Campisternes Rejseportal blev udnævnt til Europas smukkeste.

– Det er jo ikke så stor en campingplads. Vi har 20-25 pladser, og det er toiletforholdene, der bestemmer det, siger Vita.

Vi er kommet helt op og ser ud over et storslået landskab.

Går vi videre, kan vi komme vidt omkring i bakker og slugter i et usædvanligt smukt terræn. Man kan gå ned til vandet, eller man kan besøge den kendte Skamlingsbanke med alle mindesmærkerne lige bag pladsen.

– Vi har mange stamgæster, der kommer år efter år. Blandt andet holder en del hollændere af stedet her, siger Vita.

På pladsen er der god plads mellem campingvognene, så her kan man altid finde sin egen krog med fred og ro. Der er hverken hoppeborg eller swimmingpool, og børnene må lege i naturen, for der er ingen prangende legeplads.

En vild mand

Men hvorfor er der så mange spændende planter på pladsen, og hvilken familiehistorie gemmer den på? Man skal ikke snakke ret længe med Vita og Peter, før man finder ud af, at de selv er en del af en noget usædvanlig historie.

– Min morfar købte arealet her i 1909, fortæller Peter. – Han var født og opvokset på en stor gård, men det var botanik, der interesserede ham. Hans far ville jo, at han skulle være bonde, og købte en gård til ham. Men det gik ikke, min morfar ville botanikken, og han købte så området her og anlagde en botanisk have.

Peters forældre kom til som anden generation. Den gamle grundlægger af haven døde i 1949, og han tog en masse viden med sig i graven. Derfor måtte en ekspert fra Landbohøjskolen, Johan Lange, i 1950 bruge en hel uge til at få registreret de mange planter.

– Jeg er født her på stedet og var 10 år, da min morfar døde. Mine forældre var højskolefolk, og der kom mange gæster fra København og camperede. Det var med sang omkring bålet til hen på natten, fortæller Peter.

Den botaniske have blev en campingplads. Selv ville Peter

som ung være telegrafist og kom på Navigationskolen på Fanø. Her mødte han en rigtig Fanøpige, nemlig Vita.

– Det var i 1960. Jeg var 18 år, og han var tre år ældre. Og det blev en vild mand, jeg fik. Det var hans skyld, jeg fik set så meget af verden, smiler Vita.

I 1962 blev det unge par gift, og samme år flyttede de til Grønland, efter at Peter havde sejlet som telegrafist. Han fik arbejde i Nuuk, som danskerne dengang kaldte Godthaab, og Vita fik arbejde på kontoret hos politimesteren.

– Det var en god tid, og her fik vi vores ældste datter, Jane, siger Vita.

Fra midt i 60'erne og vel hjemme i Danmark igen blev det imidlertid den smukke plads ved Skamling, der blev deres fremtid, og samtidig fik de i november 1965 endnu en datter, Carol.

– Vi havde pladsen sammen med mine forældre, og vi

Skamling Camping er ved en afstemning over nettet blevet udnævnt til Europas smukkeste – og her kommer stamgæsterne tilbage for at opleve en anderledes campingplads med Skamlingsbanken som nærmeste nabo.

Tid til en kop kaffe. John er fastligger på Skamling Camping og får sig her lige en snak med lejrchefparret Vita og Peter.

Anja og Michael er naboer på campingpladsen, og som fastliggere løber de tit sammen og får en snak.

var hendes kæreste, der fik hende til at flytte herud, og nu er det hende, der er fastliggeren, mens kæresten pendler på grund af sit arbejde.

– Det er tre år siden, jeg flyttede herud. Jeg skulle ellers ikke være campist. Det mente jeg, var noget for gamle mennesker, smiler Anja, der er 41 år. Selv om hun har boet i Jylland i 17 år, afslører hendes sprog tone hurtigt, at hun oprindeligt er fra København.

– Jeg faldt for stedet her, og Peter og Vita falder man jo også for. Det er nogle fantastiske mennesker. Der er så mange hyggekroge her på pladsen, hvor man kan være sig selv, og naturen er jo helt utrolig. Nede hos mig har jeg to ugler, som jeg hører i træerne hver aften, siger Anja, der som Michael tager på job fra campingpladsen og vender tilbage til fyraften. Anja er i praktik som sælger i Bauhaus.

– Vi har allerede talt om, at får vi et barn, vil vi den første tid bo i hus, men når barnet er blevet større, flytter vi nok tilbage hertil, siger Anja.

Også Michael har tænkt på fremtiden. På et tidspunkt flytter han i hus, men det er foreløbig udsat, og lige nu nyder han friheden og det enkle og primitive liv på campingpladsen.

Møde ved bålet

Vi går tilbage til bindingsværkshuset midt i det hele. Her melder man sig til, når man ankommer til campingpladsen, og det er også her, Peter og Vita bor. Udenfor sidder de og får en kop kaffe

Se mere om campingpladsen og om Skamlingsbanken på hjemmesiden skamlingcamping.dk.

De californiske Red Wood-træer kan slet ikke gro i Danmark, siger eksperterne. Det er træerne på Skamling Camping nu ligeglade med.

sammen med fastligger John Hansen.

– Her er jo stille og roligt, så hvis det ikke lige var for lejrchefen, havde her været rigtig rart...

John giver Peter en drillende albue i siden.

– Man møder mennesker her på pladsen. Om aftenen bliver der tændt bål, og så kommer folk jo. Også hollænderne eller andre udenlandske gæster, og man kan jo klare meget med fagter, hvis vi ikke forstår hinanden, siger John.

Vita nikker.

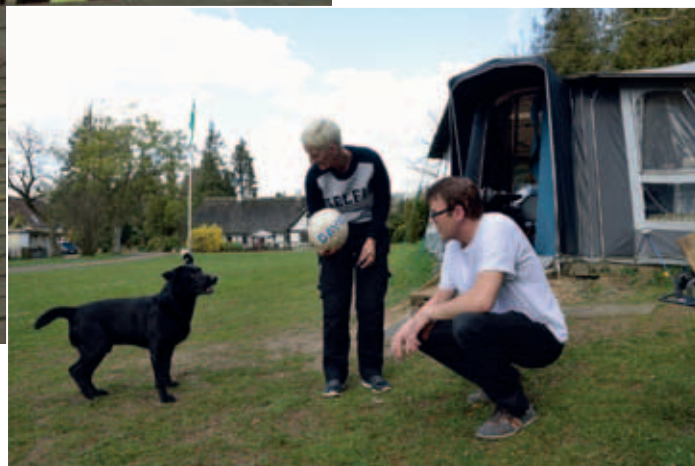
– For Peter og mig betyder det, at vi får mange venner. Vi har været på tur til Holland adskillige gange for at besøge stamgæster her fra pladsen, fortæller hun.

Det er svært at løsrive sig. Campingpladsen i bakkerne ved Skamling er noget helt specielt, og værtsparret har en helt særlig ro og lune over sig. Måske er det også derfor, stamgæsterne kommer igen og igen. □

Af Kurt Balle Jensen

Foto: Jørgen Ploug

redaktionen@familiejournal.dk

udvidede nogle år med dyrepark, fortæller Peter.

I henholdsvis 1990 og 1994 døde hans far og mor, der begge var født i 1902. Men tredje generation fører pladsen videre, og Peter kan fortælle meget om de mange planter på pladsen, der har overlevet siden tiden som botanisk have.

– Se for eksempel de to træer her. Det er en amerikansk redwood fra Californien, og sagkundskaben siger, at det er helt umuligt at få den til at gro i Danmark, siger Peter med et lunt smil, mens han lader blikket glide op ad det ene træs stamme. Han har selv i 1969 været med til at plante træerne, der i sit hjemland kan blive 120 meter og dermed er verdens største træ.

Vi forlader Peter og Vita for at besøge en af de ni fastliggere.

Michael Hansen tager imod i sit fortelt. Han er chauffør hos Post Danmark og har kørt hele natten. Nu er han stået op og snakker lidt med hunden Basse.

– Jeg har boet i Esbjerg i mange år. Så fik mit arbejde mig til Fredericia, og en dag besøgte jeg min kammerat her på pladsen. Det fik mig til at rykke herud i februar 2015, og siden har jeg været fastligger, fortæller 37-årige Michael.

– Det er jo et frit liv, og man er mere ude, end hvis man bor på tredje sal inde i byen. Og så har vi fastliggere et godt fællesskab og spiser sammen flere gange om ugen.

Mens vi snakker, kommer Anja Hansen på besøg. Hun er Michaels nabo på pladsen og finder selv en campingstol og slår sig ned. Det